

Borsodi L. László

SZEMBEJÖN, UTOLÉR

KAPUALJ

Távoli vidékek nem hívnak, beszippant végül egy kapualj. Termekben fényesség, lágy zene, de a vendégek messze, vőfély és vőlegény leléptek. Nassolnék ezt meg azt, ennék én sülteket, gyümölcsöt, de a tányérok üresek, az óbornak csupán az illata, és a pincérek alszanak.

Mennék is, hiába, nem lehet: táncolni kezdenek volt-árnyak, nem mozdulnak az ajtóktól az örök.

ZÁRÓRA

Bezárt az utolsó vendéglő. Nincs hová bágyadtan betérni. Hajnal van? Kora ősz? Ösztönösen árnyékomat keresem, de a fényt mint gyermekkori horzsolást, elfeledtem.

Egymásba fordulhatna, mi összetartozik, a játszótér azonban megsülylyedt, vízben áll, mint városszéli temető. S bár a megérkezés szépségéről lemondanék, hogy ne tartsak meg magamnak semmit, az utolsó néma séta anyém marad, és járásom ritmusát nem számíthatja ki senki.

MAGÁNTERÜLET

*Egy „vadonatúj négykerék-meghajítású
metálzöld Suzuki” alvázára*

Völgyedbe nem léphetek. Nem ismerem a telepések nevét. Nyelvük, melyen hozzám szólnak, beszédük zenéje idegen. Ha kérdezem, honnan jöttek, tiltakoznak, gesztusaik arcomba csapódó kőszilánkok.

Völgyedet nem lakják madarak. A megmaradt fákat vad szelek ostromolják. Hiába koccannak egymáshoz jéghangú fűszálak, nem jössz, hogy megszólíts. Nem találsz ide, míg a nyomokon elindulnak a vadászok értem.

SZEMBEJÖN, UTOLÉR

A tekintetedet nem próbálom újra kitalálni, már a tárgyakban sem bírom. Igyekszem legyőzni az undort, nem késleltetni, ami úgyis szembejön, utolér. Bár ügyetlennek tűnhet, be kell látnom: a részletekben sem rejtőzöl, csak úgy teszel, mintha te derengnél a parton, a hegyek visszfényében, és közben azt játszad velem, hogy élek.

Ha türelmemet akarod, tőled tanult utolsó szavaimról is lemondok, sorba rakom, alakzatokba, ha úgy kéred, csak ne kelljen ebben a gyanakvó csendben várakozni, és úgy tenni, mintha lenne, legalább átmenetileg, egy másik út.

HULLAFOLT, CSÖND

Inkább hazudsz valamit, de hallgatsz a visszaútról, az évszakokról, hogy mit tesznek a földdel. Te lélegzetedet tartod vissza, nekem hegesedik a bőröm. A kockára vágott holdmaradékokat rugdosnám, de te nem számolsz szándékkal.

Ezért töredezik szét az arcom, és igyekszem nem emlékezni. Elég a hullafoltos csöndben hallgatni, hogy aprítják a nappalokat az éjszakák.

UTÁN

Kidőlt fák, fakó füvek. Ösvények maradéka vadnyommá távolodik, hegy felé visz, föld alá. Szétmázolt nappalok, éjszakák között rothadt gerendák, szilánkos ablakkeret, formátlan cserép, madártetemek, kőrészletek, csonttörmelék.

Hó szakad a hűvös földre, sarat maszatol a hólé. Szárnyukat meg-megrázzák, és unalmukban üveggolyóznak az angyalok.

A TÁJON TÚL

A tájon túli tájban a tekintet befelé keresne, de az egymásmellettiségek rendje helyett nem part a part, a távoli hegy nem veszteség. A földön senki, az évek vízre írt nyomok.

A nappalok már átsütnek a csontokon, gravitálnak. A sejtek éjszakája kezdődik, a sérthetetlen arctalanság játéka. Feladják különbözőségüket fák, füvek, kövek, összeolvadnak a mondatok.

És zuhan, zuhan, süpped a sötétség.

* * *

JELTELEN

(Epilógus)

Sem mellékhangok, sem zörejek. Csak írott betűk a papíron, csak vésetek a kövön.

Anyagba költözik a mondhatatlan. Emlékeid szétperegnek. Nem jönnek létre képek, képzetek.

Nem ámítanak új teremtéstörténetek.